

Holčička a vodníci

Byla jedna holčička a ta nenáviděla mytí. Začalo to docela nevinně, nechtěla si opláchnout obličej, že jí teče voda do očí. Potom si odmítla mýt ruce, před jídlem i kdykoliv jindy, protože prý ji po umytí bolí. No a nakonec už se nemyla celá, nemyla se vůbec, ani trochu. Byla čím dál zašedlejší a upatlanější, protože si hrála v blátě, nabírala prstem marmeládu či med a sbírala ze země papírky.

Měla velmi laskavé rodiče, jejichž heslem bylo Vše po dobrém! Holčičku milovali – ač je to s podivem při té špíně –

a nechtěli ji trestat. Jen tiše doufali, že ji nemytí přejde. Ale bylo to čím dál

horší. Holčička si ve své zašedlé a stále tmavší podobě libovala, a dokonce se svou špínou chlubil, že ji v šeru není vidět a ona se může vplížit mezi dospělé a poslouchat, co si povídají.

Jednou tatínek přinesl domů veliký koláč a těšil se, jak si na něm pochutnají. Ale chuť ho přešla,

když viděl, jak holčička špinavými prstíky dloubá z těsta rozinky a makovou náplň. Najednou toho na něj bylo moc, třebaže to byl hodný člověk. Vyběhl z pokoje, vrhl se do koupelny a pustil vodu do vany. Pak popadl holčičku, a tak jak byla, v šatech a botách, ji do té vany hodil. Ještě tam vysypal lahvičku voňavé soli a zamkl dveře.

Maminka z toho byla celá vyděšená, jak se tatínek rozzlobil, ale řekla si, že se třeba holčičce ve vodě zalíbí – a kdyby ne, aspoň se ta špína trochu odmočí. Jenže holčička se zatvrdila!

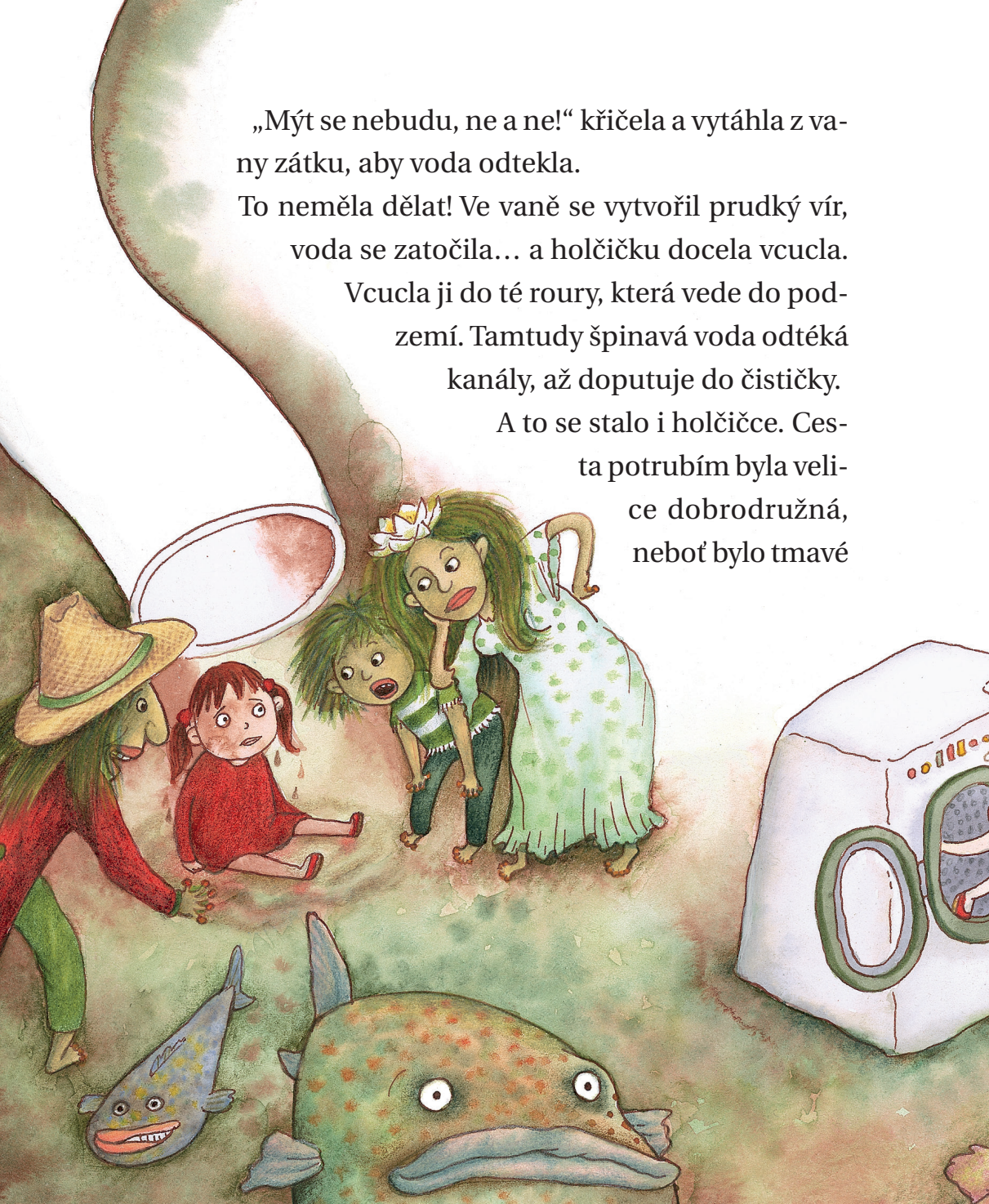

„Mýt se nebudu, ne a ne!“ křičela a vytáhla z vany zátku, aby voda odtekla.

To neměla dělat! Ve vaně se vytvořil prudký vír, voda se zatočila... a holčičku docela vcucla.

Vcucla ji do té roury, která vede do podzemí. Tamtudy špinavá voda odtéká kanály, až doputuje do čističky.

A to se stalo i holčičce. Cesta potrubím byla velice dobrodružná, neboť bylo tmavé

a hemžili se v něm potkani s dlouhými ocásky. Šla z nich hrůza, protože měli ostré zuby a byli taky značně umolou-
saní, a holčička se bála, že se na ni vrhnou. Ale neudělali to,
protože se domnívali, že patří k nim. Byla špinavá a pásek
od šatů se za ní táhl jako chvost.

Nakonec holčičku proud vody vyklopil do čističky a tam...
Tam stál hezký domek, v němž bydleli vodníci. To oni mě-
nili kalnou vodu na čistou. Byli tři: otec, matka a chla-
pec, čistounčí a hezky světlezelení. Byli zvyklí, že z kanálu
vypadne ledacos. Ale na takovou hrůzu, jako byla

holčička, celá černá a pokrytá bahnem, přece
jen připraveni nebyli. Vykřikli, a třebaže se
bránila, hodili holčičku do pračky a zapnuli
nejdelší program. Skoro dvě hodiny se tam
holčička točila. Byla stále světlejší a světlej-

ší, až ji nakonec nebylo málem vidět, tak byla vymydlená do průsvitna. Když se pračka zastavila, maminka vodníková holčičku vytáhla a ještě ji trochu přežehlila, neboť byla zmačkaná ze ždímání.

Potom ji vodník se synem vedli trubkami s čistou vodou až tam, kde byla doma. Strčili ji zespod do vany. A bylo načas, protože právě v tu chvíli tatínek odemkl koupelnu. Odemkl... a strašně vykřikl. Protože z vany se vyhouply šaty a boty a vlasy... ale nic jiného vidět nebylo.

Teď se dali rodiče do pláče: „Co jsme to udělali! Naše holčička je neviditelná! Už nikdy jí nepohlédneme do očí. Že jsme ji kdy myli!“

A holčička tam stála a myslela na to, že když ji není vidět, bude se jako stín plížít mezi dospělými a poslouchat, co si povídají.

Cože – a to je konec?

Ale ne, není. Ona se ta holčička po čase trochu zašpinila a zaprášila, jako každý, takže ji vidět bylo. A začala se radši mýt jako všechny děti, protože se bála té cesty do podzemí.

A co ti vodníci?

No... stále pracují u čističky a čekají, co jim voda přinese.
Poslední dobou se totiž spousta dětí nemyje!

